

КИЇВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

21 квітня 2025 року № 320/15548/24

Київський окружний адміністративний суд у складі судді Скрипки І.М., розглянувши у порядку письмового провадження за правилами спрощеного позовного провадження адміністративну справу за позовом Товариства з обмеженою відповідальністю «Корпоративні рішення ЛТД» до Департаменту охорони культурної спадщини Виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача – Дядюк Олександр Володимирович; за участі Київської міської прокуратури в інтересах держави в особі Департаменту охорони культурної спадщини Виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), про визнання протиправним та скасування наказу,

В С Т А Н О В И В:

у квітні 2024 року до Київського окружного адміністративного суду звернулось Товариство з обмеженою відповідальністю «Корпоративні рішення ЛТД» (ТОВ «Корпоративні рішення ЛТД», товариство) із позовом до Департаменту охорони культурної спадщини Виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) (Департамент охорони культурної спадщини КМДА, Департамент охорони культурної спадщини, Департамент).

Просили суд визнати протиправним та скасування наказ Департаменту охорони культурної спадщини Виконавчого органу Київської міської ради (КМДА) від 22.09.2023 № 53 «Про занесення об'єктів культурної спадщини до Переліку об'єктів культурної спадщини міста Києва».

Ухвалою від 15.04.2024 судом відкрито провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження без проведення судового засідання. Цією ж ухвалою відмовлено у задоволенні клопотання позивача про розгляд справи за правилами загального позовного провадження.

Ухвалою суду від 19.11.2024 задоволено заяву Київської міської прокуратури про вступ прокурора у справу і допущено до участі у справі №320/15548/24 Київську міську прокуратуру (код ЄДРПОУ 02910019, 03150, м. Київ, вул. Предславинська, 45/9) в інтересах держави в особі Департаменту охорони культурної спадщини Виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

Цією ж ухвалою відмовлено у задоволенні заяви прокуратури про розгляд справи у порядку загального позовного провадження.

Ухвалою суду від 14.04.2025 залучено до участі у справі як третю особу, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача – Дядюка Олександра Володимировича (РНОКПП: 2366112691).

В обґрунтування позовних вимог товариство зазначало, що оскаржуваний наказ прийнято всупереч положень чинного законодавства і він порушує права позивача на мирне володіння майном. Вказали, що рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Переліку прийнято не у формі, встановленій чинним законодавством, замість розпорядження голови Київської міської державної адміністрації, яке має містити його підпис, видано наказ Департаменту охорони культурної спадщини. Вказували і те, що документи, які стали підставою прийняття оскаржуваного наказу, на їх думку, не відповідають законодавству. Наголосили, що спірний наказ порушує право власності товариства та встановлює для його майна додаткові обмеження. Також зазначили, що на момент отримання будівлі у власність, вона не мала статусу об'єкта культурної спадщини, а позивач отримав усі необхідні дозвільні документи на здійснення її реконструкції. Звертали увагу, що проведені за ініціативою товариства обстеження свідчать, що будівля піддавалася численним перебудовам, конструктивним змінам, руйнуванням і відновленням сучасними матеріалами під час та після революції, двох війн, та має основні конструктивні елементи, які виконано у радянський період, через що втратила автентичність, культурну цінність, матеріально-технічну структуру та об'ємно-просторову композицію в історичних параметрах, і вважають, що твердження про цінність будівлі ґрунтується на припущеннях. Вказали, що історична довідка не містить даних архітектурних, мистецтвознавчих, бібліографічних та містобудівних вишукувань; стверджували відсутність доказів наявності необхідного наукового ступеня у особи, яка підписала історичну довідку і відсутність фото об'єкта у контексті, фото найбільш цінних елементів об'єкта, фото рухомих деталей; зазначили, що історична довідка і матеріали фотофіксації містять посилання лише на рік, без конкретизації дати.

Відповідач у відзиві просив відмовити у задоволенні позову. Звертали увагу, що Департамент є органом охорони культурної спадщини м. Києва, на який покладено повноваження, закріплені статтею 6 Закону «Про охорону культурної спадщини» і Положенням про відповідний Департамент, у тому числі забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини від загрози знищення, руйнування або пошкодження. Наголошували, що до повноважень Департаменту належить прийняття рішень (видання наказів) про затвердження переліку об'єктів культурної спадщини, розташованих на території міста Києва та про занесення цих об'єктів до такого переліку. Вказали на делегування Київським міським головою повноважень у частині охорони культурної спадщини відповідному структурному підрозділу виконавчого органу Київської міської ради. Також наголошували, що історична довідка у спірному випадку містить дані історико-архівних та бібліографічних досліджень, що відображено в переліку джерел та літератури, які базуються на історико-архівних документах; наявна дата складання довідки і документи, що підтверджують науковий ступінь розробника; також у повному обсязі є фотофіксація об'єкта (фото загального вигляду, фото об'єкта в контексті навколишнього середовища, фото найбільш цінних елементів об'єкта, фото загроз). Звертали увагу, що до вирішення питання про реєстрацію як пам'ятки об'єкт культурної спадщини вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини. Зазначили про те, що Департамент не вбачає під час винесення оскаржуваного наказу порушення прав позивача.

Київська міська прокуратура направила письмові пояснення, де висловлено прохання відмовити у задоволенні позову. У поясненнях звернуто увагу на судову практику Верховного Суду та Шостого апеляційного адміністративного суду, у відповідності до якої суди констатували, що Департамент як структурний підрозділ створений з метою реалізації функцій Київської міської ради (КМДА) у сфері охорони культурної спадщини, наділений повноваженнями щодо прийняття рішення про занесення об'єктів культурної спадщини до Переліку об'єктів культурної спадщини. Вказали, що включення «Будівлі лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня» по вул. Набережно-Хрещатицькій, 13 (13-Б) у Подільському районі міста Києва до Переліку об'єктів культурної спадщини міста Києва здійснено Департаментом охорони культурної спадщини виконавчого органу Київради (Київської міської державної адміністрації) як уповноваженим органом у сфері охорони культурної спадщини з урахуванням його архітектурної та історичної цінності на підставі передбаченого Порядком пакету документів; а зазначені позивачем недоліки історичної довідки та матеріалів фотофіксації є формальними по своїй суті та не вплинули б на можливість набуття будівлею статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини та правильність прийнятого Департаментом охорони культурної спадщини виконавчого органу Київради (Київської міської державної адміністрації) рішення по суті. Також наголосили на безпідставності доводів товариства про відсутність у будівлі автентичності та культурної цінності, а також її аварійності, оскільки наявність або відсутність у об'єкта ознак автентичності та оцінка його культурної/історичної/архітектурної цінності здійснюється виключено уповноваженим органом та на стадії внесення його до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, тобто на іншому етапі державної реєстрації об'єкта культурної спадщини з метою його охорони.

Суд наголошує, що ним витребовувалися від відповідача наступні документи: копія повного пакету документів, на підставі якого був прийнятий спірний наказ; копія положення про Департамент охорони культурної спадщини КМДА; копія документів, що підтверджують науковий ступінь особи, яка підписувала історичну довідку щодо належного позивачеві на праві власності об'єкта; нормативно обґрунтовані письмові пояснення про те, чи враховувалась при прийнятті спірного наказу інформація щодо власника об'єкта, який був занесений до переліку об'єктів культурної спадщини; документальне підтвердження повідомлення позивача, як власника об'єкта, про внесення об'єкта до переліку та присвоєння йому статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини у десятиденний строк з дня прийняття спірного наказу; копія листа від 13.12.2023 № 066-4545.

Відповідач надав відповідні документи. Крім того, на підтвердження їх направлення і позивачу і Київській міській прокуратурі - подані докази надсилання листом з описом вкладення іншим учасникам справи доказів, поданих відповідно до клопотання, на 84 аркушах (т.2 а.с.123-128).

Розглянувши подані документи та матеріали, з'ясувавши усі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив таке.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Корпоративні рішення ЛТД» є юридичною особою, зареєстроване 21.07.2003, код ЄДРПОУ 32552970, місцезнаходження якої: 01013, місто Київ, вул. Промислова, буд. 4. Основним

видом економічної діяльності підприємства є 93.11 Функціонування спортивних споруд.

Як вбачається зі свідоцтва про право власності від 29.10.2008 та Державного реєстру речових прав на нерухоме майно від 27.08.2020 №221652483, реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 622599580000 (т. 1 а.с.11-12), позивачу належать на праві власності нежилий будинок – спортзал (літера Б), загальною площею згідно свідоцтва – 483, 60 кв. м., а у відповідності до витягу із названого реєстру – 510, 6 кв. м. у м. Київ по вул. Набережно-Хрещатицька, буд. 13 (літера Б).

Наказом Департаменту від 22.09.2023 №53, у тому числі (під №1 у додатку) Будівлю лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня по вул. Набережно-Хрещатицькій, 13, дата утворення - перша третина XIX століття, реконструкція 1881 рік, у Подільському районі міста Києва, власником яких є ТОВ «Корпоративні рішення ЛТД», занесено до Переліку об'єктів культурної спадщини м. Києва (т. 1 а.с.9-10).

Зазначено видом – архітектура, історія.

У графі «Цінність об'єкта з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового та художнього погляду» вказано, що будівля зберегла свою автентичність. Зокрема, місце розташування об'єкта на території історичної садиби та його роль у забудові вулиць Набережно-Хрещатицької та Андріївської: форму та матеріально-технічну структуру, об'ємно-просторову композицію в історичних параметрах і габаритах, несучі конструкції стін від фундаменту до завершення: композиційне, стилістичне, архітектурно-пластичне та декоративне вирішення фасадів у стилі пізнього класицизму: історичну цінність будинку, в якому у 1894 – 1902 роках розміщувалась єврейська молитовня; становить цінність як цікавий приклад пам'ятки архітектури у формах пізнього класицизму, що до сьогодні зберегла свою автентичність та відображає розвиток київської архітектури XIX століття; репрезентує творчість відомого архітектора Олександра Ромульдовича Хойнацького; будинок є рідкісним прикладом споруд, функціональним призначенням якого були міські лазні; становить історичну цінність як об'єкт, пов'язаний з історією національних меншин, із духовним розвитком єврейської громади міста Києва (а.с.10, 10зв.).

29.09.2023 Департамент охорони культурної спадщини здав оператору поштового зв'язку для відправлення товариству повідомлення від 27.09.2023 №066-3578 про прийняття оскаржуваного наказу і про необхідність укласти у місячний строк з дня отримання повідомлення охоронного договору на об'єкт культурної спадщини (т.1 а.с.132-134).

13.12.2023 відповідач оформив супровідний лист до Міністерства культури та інформаційної політики України щодо направлення подання нового зразка на облікову документацію (облікова картка, історична довідка, фотофіксація, акт збереження) на 4 об'єкта культурної спадщини (у тому числі під номером 4 у переліку зазначено Будівлю лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня) для розгляду та вирішення питання занесення їх до Державного реєстру нерухомих пам'яток України (т.1 а.с.135-137).

У листі від 01.02.2024 №06/35/978-24 Управління дозвільно-погоджувальної документації Міністерства культури та інформаційної політики України повідомило Департамент про зауваження і рекомендації у наданій обліковій

документації, у зв'язку із чим повернуто на доопрацювання відповідні документи (т.1 а.с.69-71).

05.02.2024 Департаментом складено супровідний лист, адресований Міністерству культури та інформаційної політики України, стосовно повторного направлення подання нового зразка облікової документації (облікова картка, історична довідка, фотофіксація, акт стану збереження) на об'єкт культурної спадщини - Будівлю лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня за адресою: вул. Набережно-Хрещатицька, 13 (літ. Б) (т.1 а.с.138-140).

Судом досліджено історичну довідку щодо Будівлі лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня» по вул. Набережно-Хрещатицькій, 13, первинно складену (т.1 а.с.174-186). У довідці зазначено, що Будівля становить цінність як цікавий приклад архітектури у формах пізнього класицизму, що до сьогодні зберегла свою автентичність та відображає розвиток Київської архітектури XIX століття. Репрезентує творчість відомого Київського архітектора Олександра Ромуальдовича Хойнацького. Будинок є рідкісним прикладом споруд, функціональним призначенням якого були міські лазні. До критеріїв автентичності Будівлі віднесено місце розташування об'єкта на території історичної садиби та його роль у забудові вулиць Набережно-Хрещатицької та Андріївської; форму та матеріально-технічну структуру, об'ємно-просторову композицію в історичних параметрах і габаритах, несучі конструкції стін від фундаменту до завершення; композиційне, стилістичне, архітектурно-пластичне та декоративне вирішення фасадів. Також Будівля становить історичну цінність як об'єкт, що пов'язаний з історією національних меншин, із духовним розвитком єврейської громади міста Києва. Будівля розміщена у межах території Державного історико-архітектурного заповідника «Стародавній Київ» (постанова Ради Міністрів Української РСР від 18.05.1987 № 183; рішення виконавчого комітету Київської міської Ради народних депутатів від 10.10.1988 № 976; розпорядження Київської міської державної адміністрації від 17.05.2002 № 979), Центрального історичного ареалу міста (наказ Міністерства культури та інформаційної політики України від 02.08.2021), археологічної охоронної зони (рішення виконавчого комітету Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 № 920; розпорядження Київської міської державної адміністрації від 17.05.2002 № 979); зони регулювання забудови першої категорії (рішення виконавчого комітету Київської міської Ради народних депутатів від 16.07.1979 №920, розпорядження КМДА від 17.05.2002 №979); пам'ятки археології місцевого значення «Культурний шар Подолу XI-XVIII століть (рішення виконкому Київської міської ради народних депутатів від 17.11.1987 №1112); пам'ятки археології місцевого значення «Дерев'яний водопровід та замощення вулиць, XVII- XVIII ст. (рішення виконавчого комітету Київської міської Ради народних депутатів від 17.11.1987 №1112); пам'ятки ландшафту, історії місцевого значення «Історичний ландшафт київських гір і долин р. Дніпра», внесеної до Державного реєстру нерухомих пам'яток України (наказ Міністерства культури і туризму України від 03.02.2010 №58/0/16-10); зони охорони пам'ятки ландшафту, історії місцевого значення «Історичний ландшафт Київських гір і долин р. Дніпра» (наказ Департаменту охорони культурної спадщини КМДА від 24.05.2022 №23).

Також перераховано 15 джерел та літератури, які використовувалися для складення довідки.

Датою складання вказано 2023 рік.

Довідка підписана: завідувачем науково-методичного відділу Київського науково-методичного центру по охороні, реставрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій, кандидатом історичних наук (спеціальність - музеєзнавство, пам'яткознавство) Анастасією Горьковою; а також старшим науковим співробітником науково-методичного відділу Київського науково-методичного центру по охороні, реставрації та використанню пам'яток історії, культури і заповідних територій Марією Котовською.

До довідки додано графічні матеріали та матеріали фотофіксації сучасного стану.

У подальшому історична довідка редагувалася відповідно до зауважень та рекомендацій Міністерства культури та інформаційної політики.

Така відредагована довідка із ілюстраціями і матеріалами фотофіксації і актом стану збереження об'єкта культурної спадщини, а також із обліковою карткою на об'єкт культурної спадщини містяться у матеріалах справи і досліджені судом (т.1 а.с.208-254).

У названих документах відредаговано адресу об'єкта культурної спадщини і вказано м. Київ, вул. Набережно-Хрещатицька, 13 (літ. Б), також конкретизовано дату підпису відредагованої довідки (т.1 а.с.231).

У матеріалах справи наявний примірник диплому кандидата історичних наук Горькової Анастасії Олексіївни, виданого на підставі рішення Атестаційної колегії від 30.06.2015 (т. 1 а.с.242).

За результатами дослідження відредагованих документів не встановлено недоліків у їх оформленні; так само їх не зазначено і позивачем.

У свою чергу, позивач надав дозвільні документи на здійснення реконструкції будівлі у м. Києві по вул. Набережно-Хрещатицька, 13-Б:

- витяг із протоколу засідання Консультативної ради з питань охорони культурної спадщини №07/21/III від 08.07.2021 стосовно схвалення проєктної документації (т.1 а.с.28);
- експертний звіт щодо розгляду проєктної документації на будівництво за проєктом «Реконструкція з надбудовою нежитлової будівлі для влаштування ділового центру з закладом громадського харчування (з влаштуванням вхідних груп поза межами червоних ліній вулиці) по вул. Набережно-Хрещатицька, 13 (літера «Б») в Подільському районі м. Києва» із додатком (т.1 а.с.29-35);
- погодження Міністерства культури та інформаційної політики від 04.10.2022 (т.1 а.с.37);
- дозвіл на проведення земляних робіт на території пам'ятки, охоронюваній археологічній території, в зонах охорони, в історичних ареалах населених місць від 08.12.2022 №38/22.3;
- дозвіл на виконання будівельних робіт від 22.12.2022;
- містобудівні умови та обмеження забудови земельної ділянки (т.1 а.с.40-43);
- довідка-погодження Інституту археології НАН України (т.1 а.с.44);
- висновок про проведення наукової археологічної експертизи (т.1 а.с.45);
- договір №22-А-23 на проведення досліджень по земельній ділянці реконструкції з надбудовою нежитлової будівлі для влаштування ділового центру з закладом громадського харчування від 30.05.2023 із протоколом про договірну ціну (т.1 а.с.46-48);
- технічний звіт спеціалізованої організації ТОВ «Вінс Буд» (т.1 а.с.49-68).

Також, під час судового розгляду справи, позивач надав наступні документи, стосовно проведених у 2024 року досліджень, і яких, як зазначило товариство, не існувало на дату подання позову, і які, за його твердженням, підтверджують невідповідність будівлі вимогам автентичності та історико-архітектурній цінності об'єкта культурної спадщини: Комплексні наукові дослідження. Історико-архівні та бібліографічні дослідження. Історико—архітектурна довідка Т. 1 Книга 1 - КНД-ІД. Розробник: Український інститут культурного надбання, 2024 р.; 2. Комплексні наукові дослідження. Архітектурні дослідження. Т. 1 Книга 2 - КНД - АД. Розробник: Український інститут культурного надбання, 2024 р.; 3. Комплексні наукові дослідження. Науково-технологічні дослідження. Т. 1 Книга 3- КНД - НДТ. Розробник: Український інститут культурного надбання, 2024 р. (т.2 а.с.33-117).

Надаючи правову оцінку відносинам, що виникли між сторонами у справі, суд виходить із такого.

За нормами статті 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

За змістом статті 54 Конституції України передбачено культурна спадщина охороняється законом. Держава забезпечує збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність, вживає заходів для повернення в Україну культурних цінностей народу, які знаходяться за її межами.

Згідно з положеннями статті 66 Конституції України кожен зобов'язаний не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодовувати завдані ним збитки.

Правові, організаційні, соціальні та економічні відносини у сфері охорони культурної спадщини з метою її збереження, використання об'єктів культурної спадщини у суспільному житті, захисту традиційного характеру середовища в інтересах нинішнього і майбутніх поколінь регулюються Законом України від 08.06.2000 №1805-III «Про охорону культурної спадщини» (Закон №1805-III).

Охорона об'єктів культурної спадщини визнається одним із пріоритетних завдань органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

За визначенням у частині першій статті 1 Закону №1805-III культурна спадщина - сукупність успадкованих людством від попередніх поколінь об'єктів культурної спадщини;

об'єкт культурної спадщини - визначне місце, споруда (витвір), комплекс (ансамбль), їхні частини, пов'язані з ними рухомі предмети, а також території чи водні об'єкти (об'єкти підводної культурної та археологічної спадщини), інші природні, природно-антропогенні або створені людиною об'єкти незалежно від стану збереженості, що донесли до нашого часу цінність з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду і зберегли свою автентичність;

нерухомий об'єкт культурної спадщини - об'єкт культурної спадщини, який не може бути перенесений на інше місце без втрати його цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності;

щойно виявлений об'єкт культурної спадщини - об'єкт культурної спадщини, який занесено до Переліку об'єктів культурної спадщини відповідно до цього Закону.

За правилами частини першої статті 3 Закону №1805-III державне управління у сфері охорони культурної спадщини покладається на Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважені органи охорони культурної спадщини.

До спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини (далі - органи охорони культурної спадщини) належать: центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини; орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласні, районні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації; виконавчий орган сільської, селищної, міської ради.

За приписами частини першої статті 6 Закону №1805-III до повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:

- 1) здійснення контролю за виконанням цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини;
- 2) подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та про внесення змін до нього;
- 3) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у витягах з Державного реєстру нерухомих пам'яток України, а також надання інформації щодо програм та проектів будь-яких змін у зонах охорони пам'яток та в історичних ареалах населених місць;
- 4) затвердження науково-проектної документації з визначення меж і режимів використання пам'ятки місцевого значення та її зон охорони, технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж режимоутворюючих об'єктів культурної спадщини (у разі встановлення такою документацією меж території пам'ятки місцевого значення та її зон охорони);
- 4¹) затвердження науково-проектної документації з визначення меж і режимів використання історико-культурного заповідника місцевого значення, його зон охорони, технічної документації із землеустрою щодо встановлення меж режимоутворюючих об'єктів культурної спадщини (у разі встановлення такою документацією меж історико-культурного заповідника місцевого значення, його зон охорони);
- 5) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації з визначення режиму використання пам'яток місцевого значення;
- 6) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини від загрози знищення, руйнування або пошкодження;
- 7) забезпечення виготовлення, складання і передачі центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини наукової документації з описами та фіксацією об'єктів культурної спадщини, а в разі отримання дозволу на їх переміщення (перенесення) - демонтаж із них елементів, які становлять культурну цінність, з метою збереження;
- 8) організація розроблення та погодження відповідних програм охорони культурної спадщини;
- 9) погодження відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, реалізація

яких може позначитися на стані пам'яток місцевого значення, їх територій і зон охорони;

11) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

12) призначення відповідних охоронних заходів щодо пам'яток місцевого значення та їхніх територій у разі виникнення загрози їх руйнування або пошкодження внаслідок дії природних факторів або проведення будь-яких робіт;

13) надання дозволів на проведення робіт на пам'ятках місцевого значення (крім пам'яток археології);

14) видання розпоряджень та приписів щодо охорони пам'яток місцевого значення, припинення робіт на пам'ятках, їхніх територіях та в зонах охорони, якщо ці роботи проводяться за відсутності затверджених або погоджених з відповідним органом охорони культурної спадщини програм та проектів, передбачених цим Законом дозволів або з відхиленням від них;

15) надання відповідних дозволів на відновлення земляних робіт;

16) погодження відчуження або передачі пам'яток місцевого значення їхніми власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління;

17) укладення охоронних договорів на пам'ятки;

18) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного чи місцевого значення;

19) подання пропозиції центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення відповідної території до Списку історичних населених місць України;

20) застосування фінансових санкцій за порушення цього Закону;

21) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій;

22) інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території.

23) здійснення інших повноважень відповідно до закону.

За положеннями частини другої цієї ж статті до повноважень районних державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:

1) забезпечення виконання цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини на відповідній території;

2) подання пропозицій органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, внесення змін до нього та про занесення відповідної території до Списку історичних населених місць України;

3) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у витягах з Державного реєстру нерухомих пам'яток України, а також надання інформації щодо програм та проектів будь-яких змін у зонах охорони пам'яток та в історичних ареалах населених місць;

- 4) забезпечення дотримання режиму використання пам'яток місцевого значення, їх територій, зон охорони;
- 5) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини від загрози знищення, руйнування або пошкодження;
- 6) організація розроблення відповідних програм охорони культурної спадщини;
- 7) надання висновків щодо відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках місцевого значення, історико-культурних заповідних територіях та в зонах їх охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм та проектів, реалізація яких може позначитися на стані об'єктів культурної спадщини;
- 8) організація відповідних охоронних заходів щодо пам'яток місцевого значення та їх територій у разі виникнення загрози їх пошкодження або руйнування внаслідок дії природних факторів чи проведення будь-яких робіт;
- 9) видання розпоряджень та приписів щодо охорони пам'яток місцевого значення, припинення робіт на цих пам'ятках, їх територіях та в зонах охорони, якщо ці роботи проводяться за відсутності затверджених або погоджених з відповідним органом охорони культурної спадщини програм та проектів, передбачених цим Законом дозволів або з відхиленням від них;
- 10) надання висновків щодо відчуження або передачі пам'яток місцевого значення їх власниками чи уповноваженими ними органами іншим особам у володіння, користування або управління;
- 11) укладення охоронних договорів на пам'ятки в межах повноважень, делегованих органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону;
- 12) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їх територій;
- 13) підготовка пропозицій та проектів розпоряджень щодо проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту та пристосування об'єктів культурної спадщини, відповідного використання пам'яток та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;
- 14) популяризація справи охорони культурної спадщини на відповідній території, організація науково-методичної, експозиційно-виставкової та видавничої діяльності у цій сфері;
- 15) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;
- 16) підготовка пропозицій до програм соціально-економічного розвитку відповідної території і проектів місцевого бюджету та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;
- 18) інформування органів охорони культурної спадщини вищого рівня про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;
- 19) участь в організації підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;
- 20) організація досліджень об'єктів культурної спадщини, які потребують рятівних робіт;

21) застосування фінансових санкцій за порушення цього Закону;

22) здійснення інших повноважень відповідно до закону.

За змістом частини першої статті 14 Закону №1805-III занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомих пам'яток України та внесення змін до нього (вилучення з Реєстру, зміна категорії пам'ятки) провадяться відповідно до категорії пам'ятки.

Як закріплено у частині другій цієї ж статті об'єкт культурної спадщини до вирішення питання про його реєстрацію як пам'ятки вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, про що відповідний орган охорони культурної спадщини в письмовій формі повідомляє власника цього об'єкта або уповноважений ним орган (особу). Перелік щойно виявлених об'єктів культурної спадщини ведеться органами охорони культурної спадщини та публікується такими органами на своїх офіційних веб-сайтах. Включення об'єкта до такого переліку здійснюється одночасно з набуттям ним статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини.

Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини.

Наказом Міністерства культури України від 11.03.2013 №158 (у редакції на час виникнення спірних відносин) затверджено Порядок обліку об'єктів культурної спадщини (далі). У відповідності до пунктів 1, 4 розділу II цього Порядку взяття на облік об'єкта культурної спадщини забезпечують уповноважені органи, повноваження яких поширюється на територію розміщення такого об'єкта, шляхом занесення його до Переліку об'єктів культурної спадщини; рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Переліку приймається у формі розпорядження голови місцевої державної адміністрації або акта Ради міністрів Автономної Республіки Крим, яке в день прийняття оприлюднюється на веб-сайті уповноваженого органу та має містити таку інформацію про об'єкт: найменування; власник або уповноважений ним орган (у разі наявності); місцезнаходження; дата утворення; вид; автентичність (збережено, збережено частково); цінність об'єкта з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду.

Суд вважає за необхідне зазначити, що у редакції названого наказу від 12.04.2024 органу охорони культурної спадщини, повноваження якого поширюються на територію розміщення нерухомого об'єкта культурної спадщини, протягом 30 календарних днів з дня прийняття Консультативною радою рішення щодо рекомендації подальшого занесення нерухомого об'єкту культурної спадщини до Реєстру, прямо закріплено повноваження видавати та оприлюднювати рішення щодо внесення такого об'єкта до Переліку та набуття нерухомим об'єктом культурної спадщини статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини із занесенням відомостей про це до Переліку.

Рішенням Київської міської ради від 02.03.2023 N6022/6063 затверджено Положення про Департамент охорони культурної спадщини виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), згідно з пунктом 5.50 якого цей Департамент приймає рішення (видає накази) про затвердження переліку об'єктів культурної спадщини, розташованих на території міста Києва, та про занесення об'єктів культурної спадщини до цього переліку в установленому порядку.

Також, у пунктах 1 та 2 названого Положення закріплено, що Департамент охорони культурної спадщини є структурним підрозділом виконавчого органу Київської міської ради; Департамент підзвітний та підконтрольний Київській міській раді, підпорядковується Київському міському голові, входить до структури виконавчого органу Київської міської ради, виконує функції органу місцевого самоврядування та, у визначеному законодавством України випадках, виконує функції державної виконавчої влади.

У відповідності до частини першої статті 42 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» № 586-XIV структурні підрозділи місцевих державних адміністрацій здійснюють керівництво галузями управління, несуть відповідальність за їх розвиток.

Як закріплено у частині першій статті 5 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» система місцевого самоврядування включає в тому числі виконавчі органи сільської, селищної, міської ради.

Виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління та інші створювані радами виконавчі органи. Виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах рад є підконтрольними і підзвітними відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади - також підконтрольними відповідним органам виконавчої влади (стаття 11 цього ж Закону).

За приписами статті 5 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» склад місцевих державних адміністрацій формують голови місцевих державних адміністрацій. Типове положення про структурні підрозділи місцевої державної адміністрації та рекомендаційний перелік її структурних підрозділів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Згідно зі статтею 6 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» на виконання Конституції України, законів України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, які відповідно до закону забезпечують нормативно-правове регулювання власних і делегованих повноважень, голова місцевої державної адміністрації в межах своїх повноважень видає розпорядження, а керівники структурних підрозділів - накази.

Постановою Кабінету Міністрів України від 26.09.2012 № 887 затверджено типове положення (Типове положення) про структурний підрозділ місцевої державної адміністрації та методичні рекомендації з розроблення положення про структурний підрозділ місцевої державної адміністрації у сфері культури затверджені Наказом Міністерства культури України 20.12.2012 № 1560.

За нормами пункту 5 Типового положення про структурний підрозділ місцевої державної адміністрації, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26.09.2012 № 887 (Типове положення), основним завданням структурного підрозділу є забезпечення реалізації державної політики у визначеній одній чи кількох галузях на відповідній території.

Відповідно до пункту 1 Типового положення структурний підрозділ місцевої держадміністрації (далі - структурний підрозділ) утворюється головою місцевої держадміністрації, входить до її складу і в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці забезпечує виконання покладених на цей підрозділ завдань.

За нормами пункту 2 названого вище Типового положення структурний підрозділ підпорядкований голові місцевої держадміністрації, а також підзвітний і підконтрольний відповідним міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади.

За приписами пункту 4 Типового положення основним завданням структурного підрозділу є забезпечення реалізації державної політики у визначеній одній чи кількох галузях на відповідній території.

За змістом пункту 6 Типового положення структурний підрозділ відповідно до визначених галузевих повноважень виконує такі завдання, в тому числі: організовує виконання Конституції і законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, наказів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та здійснює контроль за їх реалізацією; забезпечує у межах своїх повноважень захист прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб;

У відповідності до пункту 10 типового положення керівник структурного підрозділу, зокрема: здійснює керівництво структурним підрозділом, несе персональну відповідальність за організацію та результати його діяльності, сприяє створенню належних умов праці у підрозділі; подає на затвердження голові місцевої держадміністрації положення про структурний підрозділ; видає у межах своїх повноважень накази, організовує контроль за їх виконанням.

За приписами статті 40 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» перші заступники та заступники голови, інші посадові особи місцевих державних адміністрацій здійснюють функції і повноваження відповідно до розподілу обов'язків, визначених головами місцевих державних адміністрацій, і несуть відповідальність за стан справ у дорученій сфері перед головою місцевої державної адміністрації, органами виконавчої влади вищого рівня.

За положеннями статті 10 Закону України «Про столицю України - місто-герой Київ» київська міська та районні в місті ради (у разі їх утворення) мають власні виконавчі органи, які утворюються відповідно Київською міською радою, районними в місті радами (у разі їх утворення), підзвітні та підконтрольні відповідним радам.

Як закріплено у пункті 3 частини другої статті 52 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільська, селищна, міська рада може прийняти рішення про розмежування повноважень між її виконавчим комітетом, відділами, управліннями, іншими виконавчими органами ради та сільським, селищним, міським головою (у тому числі з метою забезпечення надання адміністративних послуг у строк, визначений законом) в межах повноважень, наданих цим Законом виконавчим органам сільських, селищних, міських рад.

За правилами статті 54 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільська, селищна, міська, районна у місті (у разі її створення) рада у межах затверджених нею структури і штатів може створювати відділи, управління та інші виконавчі органи для здійснення повноважень, що належать до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад. Відділи, управління та інші виконавчі органи ради є підзвітними і підконтрольними раді, яка їх утворила, підпорядкованими її виконавчому комітету, сільському, селищному, міському голові, голові районної у місті ради.

Керівники відділів, управлінь та інших виконавчих органів ради призначаються на посаду і звільняються з посади сільським, селищним, міським головою, головою

районної у місті ради одноособово, а у випадках, передбачених законом, - за погодженням з відповідними органами виконавчої влади.

Положення про відділи, управління та інші виконавчі органи ради затверджуються відповідною радою.

Діяльність виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) регламентується розпорядженням виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 08.10.2013 р. № 1810 «Про затвердження Регламенту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)» Розпорядження).

Відповідно до пункту 1.2 розпорядження основні засади організації діяльності виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), його апарату та структурних підрозділів визначаються законами України «Про столицю України - місто-герой Київ», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», міськими цільовими програмами, положеннями про структурні підрозділи виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), рішеннями Київської міської ради, розпорядженнями Київського міського голови, виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) та цим Регламентом.

За приписами пунктів 3.3, 3.4 глави 3 Розділу XII Регламенту виконавчий орган Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) заслуховує на засіданнях Колегії звіти (інформацію) керівників структурних підрозділів про стан справ у відповідній сфері.

Підготовка матеріалів з таких питань здійснюється у порядку, встановленому главою 2 розділу III Регламенту та Положенням про Колегію виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

Керівник структурного підрозділу виконавчого органу звертається до Київського міського голови та першого заступника голови лише у разі, коли вичерпано всі можливості для самостійного розв'язання проблеми в межах наданих йому повноважень.

Згідно пункту 3 розділу II названого вище Порядку №158 питання про занесення об'єкта культурної спадщини до Переліку розглядається на підставі: фотофіксації об'єкта: фото загального вигляду, фото об'єкта в контексті (навколишньому середовищі), фото найбільш цінних (характерних) елементів об'єкта, фото рухомих об'єктів (деталей), фото загроз (дії негативних чинників); історичної довідки, яка містить інформацію про автентичність об'єкта, його цінність з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду, дані історико-архівних досліджень, архітектурних, мистецтвознавчих, бібліографічних та містобудівних вишукувань, складеної у відповідності до вимог пункту 5 розділу III цього Порядку або витяг із наукового звіту дослідника археологічної спадщини.

За нормами пункту 5 розділу III Порядку № 158 історичну довідку підписує особа, що має науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук або доктора наук) за спеціальністю «музеєзнавство, пам'яткознавство» або таких наук: мистецтвознавство, культурологія, архітектура - для об'єктів монументального мистецтва; архітектури - для об'єктів архітектури, містобудування, садово-паркового мистецтва, а також ландшафтних; історії - для археологічних, історичних об'єктів та об'єктів науки і техніки. До історичної довідки додаються

копії документів, що підтверджують науковий ступінь особи, що її підписала, якщо вимоги до наявності наукового ступеню встановлені цим Порядком.

Згідно з пунктом 6 розділу II Порядку №158 в занесенні об'єкта культурної спадщини до Переліку за зверненням фізичних, юридичних осіб або інших громадських формувань може бути відмовлено у разі неподання документів, передбачених пунктом 3 цього розділу, або відсутності в історичній довідці обґрунтувань автентичності об'єкта, його цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду.

При розв'язанні спірного випадку, суд враховує правові позиції Верховного Суду, викладені у постановках у справі №640/28045/20 від 08.05.2023, №460/1864/20 від 02.05.2023, а також постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 23.04.2024 у справі № 320/11627/24.

За результатом з'ясованих у справі обставин і аналізу наведених норм права, суд приходить до наступних висновків.

Так, Закон України «Про охорону культурної спадщини» закріплює, що Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини (а не розпорядженнями), а занесення об'єкта до цього Переліку є однією із складових дій з його затвердження.

Рішення Київської міської ради від 02.03.2023 № 6022/6063, яким затверджено Положення Департаменту, підписано Київським міським головою, останнім делеговано свої повноваження у частині охорони культурної спадщини відповідному структурному підрозділу виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

Суд зазначає, що наказ, як і розпорядження, по своїй суті є розпорядчим документом, актом організаційно-розпорядчого характеру, що видається суб'єктом у процесі здійснення ним виконавчо-розпорядчої діяльності з метою виконання покладених на нього завдань та здійснення функцій відповідно до наданої компетенції з основної діяльності та спрямований на реалізацію суспільних відносин віднесених до його відання. На це звернув увагу і Шостий апеляційний адміністративний суд при розгляді справи від 23.04.2024 у справі № 320/11627/24.

Також суд звертає увагу, що з 12.04.2024 почала діяти нова редакція Порядку обліку об'єктів культурної спадщини, у відповідності до якої органу охорони культурної спадщини, повноваження якого поширюються на територію розміщення нерухомого об'єкта культурної спадщини, протягом 30 календарних днів з дня прийняття Консультативною радою рішення щодо рекомендації подальшого занесення нерухомого об'єкту культурної спадщини до Реєстру, прямо закріплено повноваження видавати та оприлюднювати рішення щодо внесення такого об'єкта до Переліку та набуття нерухомим об'єктом культурної спадщини статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини із занесенням відомостей про це до Переліку.

Таким чином, було усунуто неточності та неузгодженості законодавчих приписів щодо відповідної сфери регулювання для однакового розуміння при тлумаченні змісту наказу Міністерства культури України №158 у взаємозв'язку із Законом «Про охорону культурної спадщини» та іншими названими вище законодавчими актами. Тобто, назване положення було приведено у відповідність до інших законодавчих приписів у відповідній сфері, шляхом деталізації повноважень органу охорони культурної спадщини, повноваження якого поширюються на

територію розміщення нерухомого об'єкта культурної спадщини, яким у межах спірних відносин є відповідач, на прийняття рішень про внесення такого об'єкта до Переліку та набуття нерухомим об'єктом культурної спадщини статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини із занесенням відомостей про це до Переліку.

Також суд враховує і висновок Верховного Суду у справі №640/28045/20 від 08.05.2023 про те, що Департамент охорони культурної спадщини КМДА, як структурний підрозділ, створений з метою реалізації функцій Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) у сфері охорони культурної спадщини, наділений повноваженням щодо прийняття рішення про занесення об'єктів культурної спадщини до Переліку об'єктів культурної спадщини.

За наведеного, суд констатує, що відповідач діяв на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що визначені законодавством України та реалізував делеговані йому повноваження з метою виявлення та дослідження об'єктів м. Києва при прийнятті оскаржуваного наказу про занесення об'єкта культурної спадщини до Переліку об'єктів культурної спадщини м. Києва.

Стосовно зауважень про те, що Будівля лазень купця Михайла Бубнова, в якій у 1894-1902 роках розміщувалась єврейська молитовня по вул. Набережно-Хрещатицькій, 13, літ «Б» не має ознак об'єкта культурної спадщини, зокрема щодо тверджень про невідповідність обставинам, викладеним у довідці доводів про збережену автентичність і культурну цінність будівлі, то суд констатує, по-перше, відсутність у нього спеціальних знань і повноважень для встановлення факту відповідності чи невідповідності приміщень і споруд відповідним критеріям. По-друге, відповідність чи невідповідності таким критеріям, так само і оцінка історичним, архітектурним тощо цінностям об'єкта має надаватись на стадії вирішення питання про занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру, через що такі обставини та факти не підлягають і судовій перевірці при оскарженні рішення щодо включення об'єкта культурної спадщини до відповідного Переліку об'єктів культурної спадщини. Подібна правова позиція викладена і у постанові Верховного Суду від 02.05.2023 у справі №460/1864/20, де зазначено, що вирішення питання про занесення об'єкта архітектури до Переліку як виду об'єкта культурної спадщини здійснюється уповноваженим органом на підставі історичної довідки, яка має містити інформацію щодо його автентичності та загальні характеристики історичної та архітектурної цінності, підписаної уповноваженою особою. Також Верховний Суд вказав, що оцінка історичним та архітектурним цінностям об'єкта здійснюється саме на етапі занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру; а оцінюючи правомірність рішення про включення об'єкта до Переліку, суд має перевірити чи вчинені такі дії уповноваженим органом, зокрема, на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, тобто виключно щодо дотримання уповноваженим органом процедури занесення об'єкта до Переліку. Також Верховний Суд у постанові від 24.10.2023 у справі №826/15864/17 прийшов до висновку, що законодавством України у сфері охорони культурної спадщини не визначено до якої міри має бути збережено об'єкт культурної спадщини для занесення до Державного реєстру нерухомих пам'яток України.

Тому, посилання позивача, зокрема і на технічний звіт №0609/K2-ТО, складений ТОВ «Вінсі Буд», як на доказ того, що будівля, стосовно якої видано оскаржуваний наказ, втратила свою автентичність, культурну цінність, матеріально-технічну

структуру та об'ємно-просторову композицію в історичних параметрах, суд відхиляє.

Звернення уваги позивачем на зазначення адреси у історичній довідці як м. Київ, вул. Набережно-Хрещатицька, 13, замість - м. Київ, вул. Набережно-Хрещатицька, 13 «Б», і вказівку на рік складення довідки і документів, без конкретизації числа і місяця, як і інші зауваження (про те, що історична довідка не містить архітектурних, мистецтвознавчих, бібліографічних та містобудівних вишукувань, відсутність фото об'єкта у контексті, фото найбільш цінних елементів об'єкта, фото рухомих об'єктів, недодання документа про науковий ступінь особи, яка склала довідку тощо), враховуючи, що вони були у подальшому усунуті Департаментом, суд також не приймає до уваги.

Суд погоджується і з аргументами прокуратури про те, що зазначені позивачем недоліки історичної довідки та матеріалів фотофіксації є формальними по своїй суті та не вплинули б на можливість набуття будівлею статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини та правильність прийнятого Департаментом охорони культурної спадщини виконавчого органу Київради наказу.

Суд зазначає, що оскаржуваний наказ містить наступні відомості про об'єкт: найменування; власник; місцезнаходження; дата утворення; вид; автентичність (збережено); цінність об'єкта з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду.

Що ж до тверджень товариства «Корпоративні рішення ЛТД» про порушення його права власності оскаржуваним наказом і встановлення додаткових обмежень до його майна, відсутність у відповідній будівлі статусу об'єкта культурної спадщини на час набуття у власність і отримання дозвільних документів на проведення реконструкції, то, по-перше, надання будівлі, про яку йдеться, статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини не пов'язане з позбавленням позивача права власності на нього, а лише стосується обмеження виду робіт, які можуть проводитися на такому об'єкті; по-друге, враховуючи як приписи Конституції України, так і зобов'язання, взяті державою при підписанні і ратифікації міжнародних договорів стосовно охорони культурної спадщини, ціль запровадження відповідного правового регулювання для такої категорії об'єктів, зважаючи на те, що власність породжує не лише права, а й обов'язки, беручи до уваги і те, що позивач розумів при придбанні відповідного об'єкта нерухомості його місцезнаходження у зоні Державного історико-архітектурного заповідника «Стародавній Київ», центрального історичного ареалу міста, в археологічній охоронній зоні тощо, і, відповідно, потенційну ймовірність постановки питання про надання відповідній будівлі статусу об'єкта культурної спадщини; тому і такі доводи товариства не враховуються як підстава для скасування відповідного наказу.

За наведеного, а також зважаючи на мету занесення об'єктів культурної спадщини до відповідного Переліку, усунення Департаментом у подальшому недоліків у доданій до подання документації, суд не вбачає підстав для задоволення позову і скасування оскаржуваного наказу у частині, що стосується будівлі у м. Київ по вул. Набережно-Хрещатицька, 13 «Б».

За змістом частини першої статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

За правилами частини другої цієї ж статті 77 в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Із урахуванням викладеного, суд резюмує відсутність підстав для задоволення позовних вимог.

У зв'язку із відмовою у позові підстави для розподілу судових витрат відсутні.

Керуючись статтями 9, 14, 73-78, 90, 139, 143, 159, 162, 242-246, 250, 255 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

в и р і ш и в:

у задоволенні адміністративного позову – відмовити.

Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті апеляційного провадження чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду подається до Шостого апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення.

У разі оголошення судом лише вступної та резолютивної частини рішення, або розгляду справи в порядку письмового провадження, апеляційна скарга подається протягом тридцяти днів з дня складення повного тексту рішення.

Суддя

Скрипка І.М.